

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Συγχαίρομεν εγκάρδιως δι' επιτυχίαν εισι- τήριον "Αννα Αντωνοπούλου, Μα- ρίαν Κανέλλη και Μενεξεδέσιο Μπουσιέτι.

Ακούοντες την ήχον της καρδιάς μας, θα ψηφίσωμεν ΕΥΧΗΝ ΤΗΣ ΜΑΝ- ΝΑΣ και ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟ- ΠΟΥΛΟ. Περί εκείνης όμως ή όποια μας προτρέπει εις τούτο θα συμβουλευθώμεν την ΜΑΓΙΚΗΝ ΔΙΜΝΗΝ.—Κεροβάτης Πάν, Κόνκνειον Άσμα. (H, 664)

Εδυσσεύς (;) μέθοδος "Ονειροπόλου, προσπαθούντος να μετριάση εντύπωσιν παραγομένην εξ άλλεπαλλήλων απ' αυτού άποκιρτήσεων (H, 537, 541, 527, 538, 562, 612) δια δημοσιεύσεως άποχωρήσεως (616, 637) άνυπόκριτων φίλων απ' ήμων. Δέν θα ήτο προτιμότερα σιγή, τηρηθείσα μόνον εις πρόκλησιν (540) Λάτρων του Άσείρου περι στοιχήματος; ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ (H, 665)

Οχι μόνον, Εδγή της Μάννας, δέν έπε- ζήτησα την μετά της Αιγυπτιακής ά- δυναμίας συνεργασίαν, αλλά και την ύφ- ύρων δια μέσου τρίτων δις προταθείσαν συμ- μαχίαν διαρρήθην άπέκρουσα, έφ' όσον μάλι- στα άμφοτέροι διαγωνιζόμενοι δια πρωτεία προσεχούς δημοψήφισματος, αδύνατον καθι- σταται ή συνεργασία. Σοι δε, Αιγυπτία Βα- σιλόποι, υπεθυμίζω ότι σοι έγραφα, ότι εις τα υπό της Εδγής της Μάννας άποσταλέντα πέρισυ ψηφοδέλτια και μόν έψηφίσθη, αλλά ταύτα δέν υπερβάνον τα 20, πολυ άπέχοντα των 100 άτινα μοι ύπέσχετο. Τις λοιπόν δο- λώς έσέβη; ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ (H, 666)

ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ (ΒΟΛΟΥ) ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ (ΒΟΛΟΥ) ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ (ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ) (H, 667)

ΜΑΡΚΟΝΕΙΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΔΑΡΙΣΣΑ, 5 Οκτωβρίου 1908, Είς Βόλον. Θεσσαλοίς ύποψηφίοις: ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ, ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΩ, ΔΟΞΑΣΜΕΝΩ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ. Έκλυμον ύ- ποστήριξ. Ο Σύλλογος ΠΑΡΑΠΗΝΕΙΟΣ (H, 668)

ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ (ΜΑΡΜΑΡΟΒΑΣΙΛΙΚΗ)

Εύχαριστώ θερμάτα Ταπεινών Κύριον, Σμύνη Κυρία.—Ανταλλάσω ταχ. δελτάρια. I. Παπασταθίου, Poste Restante, Βόλος.—ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ.

Προς άσιν πάσης παρεξηγήσεως, τδ έν Βόλω Λατρούμνικόν κόμμα δηλοί, ότι έν τή 597 άγγελία εκ λάθους παρείσεφους ψευδώνυμον Σθενελαίδας άντι του Εδδμου Ρόδου. (H, 671)

ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ Αποχωρών Διαπλασιακής κινήσεως παραι- τούμαι του Προέδρου «Τιτοφόρου Συλλόγου» εύχαριστών Πυργίους τιμήσαντάς με δια του αξιωματος τούτου, παρέχω έν τούτοις την ύποστήριξίν μου εις Λατρούμνι- κόν κόμμα.—Ερνάνης. (H, 673)

Ελληνόπαides! Όλοι την ψήφον σας να δώσατε εις την ποθητήν μας ΕΥΧΗΝ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ την τόσους μυρίους πόλους έκφράζουσαν και εις όλον τον συνδυασμόν της «Πανελληνίου Αιγυπτιακής Ένώσεως».

ΤΑΠΕΙΝΟΣ ΚΥΡΙΟΣ Άντιρρόσος Παναγυπτιακής Ένώσεως, Πρό- βενος Κράτους Άνωιτοκάδων wadi Halfa Soudan.

Στην έορτήν σου, Αυστηής Υπαρξίς, στέλλω μετά των θερμοτάτων μου σύ- ζων ένα μικρόν γραμματί. —Μαγεμένο Αερογιάλι. (H, 675)

ΠΑΝΘΕΣΣΑΛΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Κατόπι κοινής συνεννόησεως και άποφάσεως πάντων των έν Θεσσαλία συλλόγων: «Αλ- μυρού» (Άλμυρού) «Ελπίδος» (Βόλου), «Νίσης» (Καρδίτσας), «Παραπηλείου» (Λα- ρίσης), και «Ωραίου Θεσσαλού» (Τρι- κάλου), ιδρύεται «Σύνδεσμος Πανθεσσα- λικός», ούτινος έδρα και κέντρον έσται ο Βόλος.

Ο «Πανθεσσαλικός Σύνδεσμος» κατορ- θώσας να συγκεντρώση έν εαυτώ τους άπαν- ταχού Θεσσαλοίς, άποτελούντας άνέκαθεν δύναμιν σημαντικωτάτην, άφ' ένός μόν έξει σκοπόν την δια παντός μέσου λαμπρότεραν συμμετοχήν αυτού έν τοις Δημοψηφισμοίς, άφ' έτέρου δε, εργαζόμενος συγχρόνως και προς εύρύτεραν διάδοσιν της «Διαπλάσεως», θέλει διοργανώσει έορτάς, έσπερίδας και εί τι άλλο παρεμφερές, τέμνωσιν τοιουτοτρόπως νέαν όδόν άνάσεως και ενεργείας εις την κίνησιν της «Διαπλάσεως».

Ο Πανθεσσαλικός Σύνδεσμος δεχόμε- νος ως μέλη ούχ μόνον Θεσσαλοίς, αλλά και πάντα άλλον θα ιδρύση πρακτορεία εις όλας τας πόλεις της Ελλάδος και του έξω Έλλη- νισμού.

Ο «Πανθεσσαλικός Σύνδεσμος» ύπο- στηρίζει τό νικηφόρον Λατρούμνικόν κόμμα. Γενομένην άρχαιρεσιών εξέλεγξασιν: Πρόε- δρος: Χρυσόφτερη Έλπίδα, Άντιπρόε- δροι: Αναγέννησις του Έλληνισμού, Πά- λουσα Καρδιά, Γενικός Γραμματέυς: Λα- τρευτή Κωνσταντίνος, Ειδικός Γραμματέυς: Περιπλανώμενος Άθηναίος, Ταμίαι: Προσφιής Ανάμνησις, Σύμβουλοι: Εύ- σσμον, Ρόδον, Βασίλισσα των Κυμάτων, Χρυσό Άγγελούδι.

Αναγνωρίζονται πρακτορες «Πανθεσσα- λικού Σύνδεσμου»:

ΓΑΡΓΑΦΙΑ ΚΡΗΝΗ έν Άλμυρό. ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ έν Καρδίτση. ΡΟΔΙΖΟΥΣΑ ΑΥΓΗ έν Λαρίση. ΘΕΣΣΑΛΟΠΑΙΣ έν Τρικάλου.

Ζητούνται πρακτορες και άλλαχού. Μέλη δεκτά πανταχούθεν. Αί άρχαιρεσίαι θα γίνων- ται καθ' εξαμηνίαν. Συδρομη προαιρετική. Διά πάσαν πληροφορίαν άπευθυνθήτωσαν κ. Ιωάννη Π. Παπασταθίου, Poste restante Βόλου. (H, 676)

Ονειροπόλε! Τα λεγόμενά σου ομοιάζουν σανίδα ναυαχού. Πανταχούθεν έγκατα- λειφθείς, προσπαθείς να περισώσης τό γόη- τρόν σου. Απορούμεν πώς τολμάς να ζητήης και τον λόγον, άλλ' επέμας, υμείς πρώτοι με άλλους 15 ψηφοφόρους χάριν τίνος σ' έψη- φίσαμεν πέρσοι; Βεβαίως χάριν του Έλλη- νικού Φιλοτίμου ή μήπως οι ψήφοί μας δέν λογίζονται Αιγυπτιακά;—Ξενητέμενο Έλ- ληρόπουλο, Νυκτοκόραξ, Κήρυξ του Δικαίου, Τόπος, Βαδώνος Σναρσίας, Έλπίς του Μέλλοντος, Ήραϊός Νείλος κλπ. (H, 677)

Προσφιλέστατη Βασίλοποι, τα πιο θερμά μας συλληπητήρια δια τον θάνατόν άγαπητής σου εξαδέλφης.—Ιδανικότης, Μα- ρεώϊος Δίμνη. (H, 678)

Την προσεχή Δευτέρα, έορτήν της Α. Μ. της Βασίλισσης των Άνωιτοκάδων τελεσθήσεται έν τή Ιερή νάφ των άνακτόρων δοξολογία, χοροστατούντος του Άρχιεπι- σκόπου Γερμανού, Πατριάρχου Άνωιτο- κάδων. (H, 679)

Νυκτοκόραξ! Σεις που ξερέτετε φασί τα χιόντικα... έν μου λέτενε, εϊξήριετενε έντα θα πη; φουφουλα ή βράχα του Μισέ Τζανή;—Αιγυπτία Βασίλοποις. (H, 680)

Βασίλοποι, Νυκτοκόραξ! δουλειά έν εϊχάτενε και δουλειά εύρήκατενε. Έν πάτενε να γλυτώσατε τον Μισέ Μπουρλή και Μισέ Ντζανή που μπλέξασι τες ποδάρες τους στον πήγαδο;—Ιδανικότης. (H, 681)

ΙΔΕΟΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Θερμώς εύχαριστώ Μενεξεδέσιο Μπουσι- έτι και Φαληρικήν παριάν δι' ένθου- σιώδεις των εύχάς.—ΡΙΓΟΛΕΤΤΟΣ,

Εκλυμοτάτην ύποσηχόμεθα ύποστήριξιν παμφιλτάτω ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΩ.— Σπινθηροβόλος Άρκτος, Άφροστειφα- μένο Κόμμα, Υπεροπατριδική Μαγιστέρα, Άγνή Ταυγέτη, Άδν Τσιτσινο Καραμέλο.

Ανταλλάσω Μ. Μυστικά και δελτάρια εικόνογρ. μετά των έν Θεσσαλονίκη συνδρομητών της Διαπλάσεως. Μακεδονικός Πόθος. (H, 685)

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ (Πρόην Έλληνομακεδονοπάις) ΜΑΡΜΑΡΟΒΑΣΙΛΙΚΟΝ Υποψ. Δημοψηφισματος 1908

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893) Τόμοι 14 (οί έξής: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) προς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικός φρ. 1,10 Τόμος 1 (δ 10ος πλησιάζων να εξαντληθή) φρ. 10. Τόμοι 8 (οί έξής: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) προς φρ. 2,50 έκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1907) Τόμοι 5: των έτών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, όν έκαστος τιμάται: Άδετος φρ. 3 ταχυδρομικός 3,50. Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50. Τόμοι 7: των έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, όν έκαστος τιμάται: Άδετος φρ. 7. Χρυσόδ. φρ. 10. Τόμοι 2: του 1906 και 1907, έ- καστος άδ. φρ. 8. Χρυσόδ. φρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμών ύπερσετα και από του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

Table with subscription rates for different regions (Εσωτερικού, Εξωτερικού) and publication details (ΕΤΗΣΙΑ, ΕΞΑΜΗΝΟΣ, ΤΡΙΜΗΝΟΣ).

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ

[ΜΘΕΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ R. MAYGRIER]

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: — Πολλά ζητείτε από τον καλόν αυτόν άνθρωπον. "Ας είνε, σάς ύπόσχομαι ότι θα του 'πώ να σάς εύχαριστήση, και δια να τον πείσω θα τον πληρώσω καλά. ΧΡΗΣΤΟΣ: — Θα δεχθί, κυρία, γιατί παραπονείται ότι δέν κερδίζει αρκετά.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: — Το ξεύ- ρεις, Χρηστάκη, ότι είσαι ένας πολυ καλός δικηγόρος των πτωχών και των ταπεινών; Μπράβο, παιδί μου! Σε συγ- χάρω δια τα εύγενή σου αί- σθήματα. Και είμαι βεβαία ότι σαν μεγαλώσης, πολλοί δυσ- τυχεί θα όφείλου εις την εύγλωττίαν σου την καλλιτέ- ρεισιν της τύχης των.

Ο Άντώνιος έτήρησε την ύπόσχεσίν του. Είς τας δύο μετά μεσημβρίαν, ό κώδων της έξωθύρας άντήχησε ζωηρώς, και εις τον άσυνήθως παρατε- ταμένον αυτόν κωδωνισμόν, ό Μπιριμπής άνταπεκρήθη δι' ή- χηρού όγκανίσματος.

Ο άμαξάς, προσιδοποιημέ- νος περί της επίσκεψεως του θιασάρχου, ήνοιξε την θύραν της επάυλεως, και ό Άντώ- νιος εισήλθεν.

Η Άνίτα τον ήκολούθει δειλή και συνεσταλμένη.

Ο Γιάννης εισήγαγε τους επίσκεπτας εις την αίθουσαν και έτρεξε να είδοποιήση την κυρίαν Λεντούκ.

Ο Άντώνιος έπωφελήθη της άπομονώσεως αυτής, δια να έπισκοπήση τό δωμάτιον όπου εύρίσκετο και να βεβαι-

ωθί ότι ή θύρα ή δόηγούσα εις τον κή- πον, άνοιγεν εύκολα.

Η επίθεώρησις των επίπλων, των εικόνων και των σπανίων κομψοτεχνη- μάτων, τον έπεισε περί του πλούτου των οικοδεσποτών. Και παράδοξον μειδίωμα εφώτισε την συγγήν του μορφήν.

Η Άνίτα έστέκετο ακίνητος έν τή μέσφ της αίθούσης, θαμβωμένη από την πολυτέλειαν εκείνην, της όποίας ούτε καν έφραγτάζετο την ύπαρξιν.

Αί τόσον αντίθετοι σκέψεις και των

δύο δικόπησαν αίφνης υπό της αφί- ξεως της κυρίας Λεντούκ, ή έποία τός είπε με πολλήν καλώσύνην και λεπτό- τητα:

— Έμάλωσα τον Γιάννην, ό όποιος, ένά ήμπορούσε να σάς έδηγήση κατ' έυ- θεϊαν εις την κήπον, σάς έφερε να σάς φυλακίση εις τό πληκτικόν αυτό δωμά- τιον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: — Είθεσ πολυ καλή, κυ- ρία Λεντούκ, και ήλθα να σάς εύχαρι- στήσω δια την γενναιοδωρίαν σας.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: — Η λέ- ξις δέν είνε κατάλληλος. Έν τούτοις χάρω πολυ που ήλ- θατε εις τον πύργον και είμ- πορώ ούτω να σάς κάμω μίαν αίτησιν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ύποκλινώμενος: — Είς τας διαταγάς σας, κυρία.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: — Ο Χρη- στος μάς περιέγραψε μ' έν- θουσιασμόν την ώραίαν βρα- δυάν ποΰ έπέρασεν εις τό θέα- τρόν σας. Και ή διήγησίς του έκαμε τώσην εντύπωσιν εις τα παιδιά μου, ώστε με παρεκά- λεσαν πολυ να τα πάγω εις καμμίαν παράστασιν. Δυστυ- χώς ή ώρα των παραστάσεων δέν είνε κατάλληλος, και δι' αυτό δέν είμπορώ να έκκλη- ρώσω την έπιθυμίαν των. Άλ- λά...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: — Έγγοώ, κυρία. Έπιθυμείτε να δώσωμεν έκ του προχείρου καμμίαν παρά- στασιν εις τον κήπον. Δέν υπερτιμώ τά καλλιτεχνικά μου χαρίσματα, τά θέτω όμως έξ ολοκλήρου εις την διάθεσίν σας.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: — Εύχαρι- στώ πολυ. Άλλά σκηνή;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: — Ο πράσινος τάπης του κήπου σας άρκεί' Άν δέν άπατώμαι, ύπάρ-

«Κλύουν εις τό ίπποδρόμιον Φερνάνδου...» (Σελ. 374, στ. α')

χει κ' ένας γάιδαρος εις τον σταυλον. Αρχισε να φωνάζη μόλις εκτύπησα το κουδούνι. Θα έμάντευσε βέβαια ότι έργεται φίλος... Διότι, εγώ που με βλέπετε, κυρία μου, πριν λάβω την ύψηλην και βαρείαν τιμήν να διευθύνω θίασον, εφίγουράριζα ως κλόουν εις το ιπποδρόμιον Φερνάνδου. Γνωρίζω λοιπόν όλα τα παιγνίδια και τα τερτίπια, που διασκεδάζουν τα παιδιά.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ :—Τόσο το καλλίτερον, κύριε Άντώνιε! (Δεικνύουσα την Άνιταν :) Και ή μικρούλα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ :—Παίζει μικρούς ρόλους, το βράδυ, κάποτε όμως χορεύει και εις το σχολειό. Θέλετε, κυρία, να φέρω τα πράγματα που χρειάζονται αύριον;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ :—Πολύ εύχαρίστως. Και θα μείνετε ακόμη εις το Λενεβέν;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ :—Μόλις επτά ημέρας, κυρία. Θα επιστρέψωμεν εις το Λοριάν δια την έτησίαν έμποροπανήγυριν. Θα κερδίζωμεν εκεί περισσότερα παρά εδώ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ :—Βεβαίως. Όπωςδήποτε δι' αυτάς τας επτά ημέρας, σας άγκαλιάζω. Πάμε τώρα 'ς τα παιδιά; Ξεύρουν ότι είσθε εδώ και δεν βλέπουν την ώρα να μάθουν το αποτέλεσμα της συνεντεύξεώς μας.

Επί τῆς θέας του Άντωνίου, ή Καρλόττα και ο Φρειδερίκος εκρότησαν τὰς χείρας.

Κατακόκκινη και ζαρωμένη ή μικρά Άνιτα έστέκετο πλησίον «Τὸν έκαβαλίκευσεv ανάποδα...» (Σελ. 374, στ. α') τὸν Άντωνιον.

— Τῆς επιτρέπετε, δεσποινίς, να παίξη μαζί μας; ήρώτησε με φωνήν τόσο γλυκειάν, ώστε ή Καρλόττα συγκινηθεῖσα, έπήρε και αυτή από το χέρι την μικράν θεατρίναν και ειπε :

— Εύχαρίστως. Εσύ, Φρειδερίκε; — Κ' εγώ πολὺ εύχαρίστως, άπεκρίθη ο μικρός, γιατί όσο περισσότεροι είμεθα, τόσο καλλίτερα παίζουμε.

Εν τῷ μεταξύ, κατ' αἰτησιν του Άντωνίου, έστειλαν να φέρουν τὸν Μπιριμπήν. Το ζῶον, μαντεύον τί το ήθελαν, έφάνη κάπως ανυπότακτον. Άλλά μ' έν πῆδημα, ο πρώην κλόουν του ιπποδρομίου τὸν έκαβαλίκευσεv ανάποδα, δη-

λαδή με τὸ πρόσωπον έστραμμένον πρὸς τὴν οὐράν. Τότε έγεινε τὸ ανάστα-ό-Θεός. Τὰ παιδιά έξεκαρδίζοντα από τὰ γέλια, βλέποντα τὸν γάιδαρον να πηλάλλει εδῶ κ' εκεί ὡς τρελλός, και να κλωτσᾷ δια ναπαλλαχθῆ από τὸν ὄχληρόν του αναβάτην.

Άλλά κουρασθεῖς επιτέλους και άναγνωρίσας τὴν ήττάν του, ο Μπιριμπῆς δεν έκαμε πλέον καμμίαν αντίστασιν, ο δε Άντωνιος ήμπόρεσε να εκτελέση σειράν ιππευτικῶν γυμνασμάτων με μεγάλην πραγματικῶς δεξιότητα.

Η αὐτοσχεδίου παραστάσις έτελειώσε, και ένῶ ο Μπιριμπῆς, ὄχι και τόσο ένθουσιασμένος, ὠδηγεῖτο πάλιν εις τὸν σταυλον, αἰφνης ο θιασάρχης ήρώτησε :

— Μπᾶ !.. Που πήγε ή μικρή;

— Μην άνησυχείτε, άπεκρίθη ή κυρία Λεντούκ. Νά της.

Η Άνιτα, τῶνόντι, καθήρχετο τὴν μαρμαρίνην κλίμακα τῆς έπαύλεως, ακολουθουμένη υπό τῆς Καρλόττας και μεταμορφωμένη τελείως.

Μυθεῖσα εις τὴν φιλόνηρον συνωμοσίαν, ή θαλαμηπόλος τῆς κυρίας Λεντούκ ειχεν ένδύση από κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τὴν μικράν θεατρίναν με φορέματα τῆς Καρλόττας. Μετά τοῦτο, έκαμεν ένα δέμα τὰ ράκη που έφορούσε πριν, και τὰ απέθεσε παρά τὴν εισοδὸν δια να τα παραδώσῃ εις

οὗτος έμεινε κατάπληκτος πρὸ τῆς άπρόοπτου μεταμορφώσεως, ή ὅποια άνεδείκνυε τόσο τὴν παράδοξον ὠραιότητα τῆς Άνιτας.

— Τῆς ἄληθειᾶ, κυρία, έψιθύρισε, συστρέφων εις τὰς χείρας του τὸ καπέλον του, ή τόσο σας καλωσύνη με αστίζει... Ὡ, αν ὄλοι οί πλούσιοι σὰς ὠμοιάζαν! Εἰς τὸν κόσμον τότε θα ὑπῆρχαν ὀλιγώτεροι κακοί...

Και έτελειώσε με ὑποκριτικὸν στεναγμόν. "Επειτα, στραφεις πρὸς τὴν Άνιταν, προσέθεσε :

— Πόσο θα χαρῆ ή κυρά Εὐφημία!.. "Ελα, πάμε γρήγορα να τῆς πούμε πόσο καλοί έφάνησαν 'ς εμάς οί εύγενεῖς πυργοδοσκόποι τῆς Φυλλάδος!

— Μην λησμονῆτε, ειπεν ή κυρία Λεντούκ, ότι αύριον σὰς περιμένομεν.

— Αὐριον, χωρὶς ἄλλο, τὴν ίδιαν ὥραν, άπήντησεν ο Άντωνιος ὑποκλιόμενος βαθύτατα.

Η έσπερινή εισπραξις εις τὸ θέατρον του Άντωνίου, αν και ὄχι ὅσον ή τῆς προτεραίας, ὑπῆρξεν ὁμως αρκετὰ ικανοποιητικῆ.

Ὅπως και τὴν προηγούμενην νύκτα, ο Άντωνιος και ή Εὐφημία άγρυπνοῦν συνομιλοῦντες παρά τὴν χαλῆν τράπεζαν του οικίσκου, ή δε Άνιτα, ή ὅποια ειχε προσποιηθῆ μεγάλην νύσταν δια να διαλύση τὰς ὑποψίας, κρυφακούει ὀπισθεν του ξυλοτοίχου.

Η εγκάρδιος ὑποδοχή που τοὺς έκαμαν εις τὴν Φυλλάδα, ή καλωσύνη και ή γενναιοδωρία τῆς Καρλόττας, συνεκίνησαν τὴν μικράν θεατρίναν βαθύτατα. Δεν γνωρίζει με τί τρόπον να ποδείξῃ πρὸς ὄλους και προπαντων πρὸς τὸν Χρῆστον τὴν εύγνωμοσύνην της. Ὡς εκ τούτου λαμβάνει τὴν άπόφασιν να εμπόδισῃ τὸ κακόν, τὸ ὅποιον έμελετᾶτο κατά τῶν νέων τῆς φίλου.

Άλλά με τί τρόπον; Δεν γνωρίζει ακόμη. Εν τῷ μεταξύ άκούει...

Οί δύο συνωμῶται συνομιλοῦν χαμηλοφώνως :

Η ΓΡΑΙΑ :— Λοιπόν, πῶς εἶδες τὰ πράγματα 'ς τὴ Φυλλάδα;..

ΑΝΤΩΝΙΟΣ :— Λαμπρά' ένα μόνον μου κακοφαίνεται.

Η ΓΡΑΙΑ :— Τί;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ :— Που δεν έχω ὅσους ανθρώπους χρειάζονται για να σηκώσουμε ὄλο το σπίτι. Η καρδιά μου ματώνει, όταν συλλογίζωμαι ότι θ' αναγκασθούμε να φίσωμε ένα σωρὸ κομφοτεχνήματα, που κοστίζουν ένα διάβολο!

Η ΓΡΑΙΑ :— Πότε θα ξαναπαῖς;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ :— Αὐριο τὸ απόγευμα. Και θα πηγαίνω κάθε απόγευμα, ὡς τὴν ήμέρα που θα φύγωμε...

Η ΓΡΑΙΑ, ζωηρῶς :— Πρόσεξε να μην ὑποπτευθοῦν τίποτα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ :— Δε βαριέσαι! Η ἴδια ή κυρία μου άνοίγει διάπλατες τῖς πόρτες του πύργου. Η τύχη μας εύνοε!

Η ΓΡΑΙΑ :— Η Άνιτα μην ένόησε τίποτα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ :— Μπᾶ! αυτή δεν συλλογίζεται παρά τὸ Χρῆστό της. Εἶδες τὰποφόρια που τῆς έχάρισε ή μικρά Λεντούκ; Και εἶδες πῶς έκαμάρωνε με δαῦτα ή Άνιτα; Για γέλια εινε!...

Η ΓΡΑΙΑ :— Να ἔχης τὸ νοῦ σου! Ποτέ δεν πρέπει να εμπιστεύεται κανείς τα παιδιά.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ :— Έγνοια σου! τὸ ξέρω καλλίτερά σου. Ἄς δείξῃ τὸ παραμικρὸ ή Άνιτα, και τότε βλέπουμε!..

Η ΓΡΑΙΑ :— Και πότε, λογαριάζεις, θα γίνῃ ή δουλειά;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ :— Έχε ὑπομονή. Πρέπει πρώτα να κατασκοπεύσω και να μάθω κάθε λεπτομέρεια...

Η ΓΡΑΙΑ :— Έχεις σκοπὸ να τὸ πῆς 'ς τὸν Άλφρέδο;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ :— Ναι, αλλά τὴν ἴδια μέρα. Αν τὸ ἔλεγα προτῆτερα, θα τὸ έκαμεν για λογαριασμό του.

Η ΓΡΑΙΑ :— Φρόνησι, Άντωνῆ!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ :— Μην φοβάσαι! Θα εἶνε τὸ τελευταῖό μου κόλλο... Μετά, θα πάμε να ζήσουμε σε μιὰ τρουπούλα, ήσυχα, με τὰ εισοδήματά μας...

Η ΓΡΑΙΑ :— Αν σε πιάσουν ὁμως;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ :— Α! ἔχουσι τὴν γνώσιν οί φύλακες. (Καγγάζων:) "Επειτα μην ξεχνᾶς και τὴ μικρὴ Καρλόττα. Θα τὴν πάρω ὡς ὄμηρον...

Εδῶ ή φωνή του Άντωνίου έχαμηλώσεν ἄκομη περισσότερον, και ή δυστυχῆς Άνιτα δεν καθόρθωσε νακούσῃ τὰ τελευταῖα μυστήρια τῆς φρικώδους συνωμοσίας.

Επῆσεν εις τὸ στρώμά της, ἄλλ' ήτο ἄδύνατον να κοιμηθῆ... Ὁ νοῦς της δεν έχωρούσεν αὐτὴν τὴν προδοσίαν... Διότι ἔβλεπε τώρα καθαρά, ότι ο Άντωνιος δεν ἔδεδεχο τὰς προτάσεις τῆς κυρίας Λεντούκ, παρά δια να τὴν ἀπατήσῃ και να τὴν κλέψῃ!

Φόβος αγωνιώδης τὴν κατέλαβε. Ἄποσιωπῶσα τὸ τρομερὸν μυστικόν, — έσυλλογίζετο, — δεν θα εἴγινετο οὕτως ἄκουστα συνένοχος του Άντωνίου και τῆς Εὐφημίας;

Εξ ἄλλου αἱ ἀπειλαὶ του θιασάρχου τὴν ἐτρόμαζαν. ἤξευρεν ότι ο άνθρωπος εκείνος ήτο ικανός να διαπράξῃ κάθε κακούργημα!..

Ἐβασανίζετο μεταξύ τῶν δύο ἀντιθέτων αἰσθημάτων, ἔδισταζε μην γνωρίζουσα ποίαν άπόφασιν να λάβῃ, όταν ή μορφή του Χρῆστου ἐνεφανίσθη εις τὸ πνεῦμά της.

Διατί να μην εμπιστευθῆ τὰ πάντα εις αὐτόν; Πλησίον του, ὡς ἐξ ένστικτου, ήσθάνετο τὸν εαυτόν της εν ἀσφαλείᾳ. Και ὀπισθεν του, παρουσιάζετο ὡς στήριγμα ἄκομη ισχυρότερον, ή μορφή του Ὁμᾶ Κερουέλ.

Και ἀφου ἀπεφάσισεν οὕτω να ὀμιλήσῃ, ήσυχωτέρα πλέον ή Άνιτα ἀπεκοιμήθη ἄλλ' ο ὕπνος της ήτο τόσο βαρὺς, ὡστε δεν ἐξύπνησεν οὔτε όταν ή γραία εἰσήλθε δια να πῆσῃ και αὐτὴ εις τὸ κρεβάτι της...

Τὸ ἄλλο πρωῖ, εις τὰς έννεα, ή Άνιτα συνήνητσε τὸν Χρῆστον. Τὸν περιέριμενε να περάσῃ, εις μέρος ἀπέκρον αρκετὰ από τὸν τροχοφόρον οἰκίσκον. Και ο Χρῆστος, ἀπορῶν δια τὴν προφύλαξιν αὐτὴν, ήρώτησε τί συμβαίνει.

Η ΓΡΑΙΑ :— Καὶ πότε, λογαριάζεις, θα γίνῃ ή δουλειά;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ :— Έγνοια σου! τὸ ξέρω καλλίτερά σου. Ἄς δείξῃ τὸ παραμικρὸ ή Άνιτα, και τότε βλέπουμε!..

Η ΓΡΑΙΑ :— Και πότε, λογαριάζεις, θα γίνῃ ή δουλειά;

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

"ΓΛΩΤΤΗΣ ΚΡΑΤΕΙ,"

Άγαπητοί μου,

ΙΑΝ ήμέραν έμαθα τὸ μυστικὸν ένός μικροῦ μου φίλου. Ἄλλα χωρὶς να φαντασθῶ, ότι εἶνε μυστικόν' πρώτον, διότι, αὐτὸ καθ' εαυτό, τὸ πρᾶγμα ήτο ἀπλοῦστατον' και δεύτερον, διότι ο φίλος του φίλου μου, από τὸν ὁποῖον τὸ έμαθα, μου

τὸ ἀνεκοίνωσε με τόσο εύκολίαν, με τόσο ήφελειαν, ὡστε δεν μου έπέρασεν ή παραμικρὰ ὑποψία, ότι ο ἄλλος του τὸ ειχεν εμπιστευθῆ υπό ἐχεμύθειαν.

Ἄλλ' όταν, πρὸ ὀλίγου, συνήνητσα τὸν προδοθέντα και τὸ ἐζήτησα πληροφορίας δια τὸ εύχαρίστον που ήκουσα, ο δυστυχῆς φίλος μου έμεινε κατάπληκτος.

— Ποῖς σας τὸ ειπε; με ήρώτησε.

— Ὁ Γιάγκος.

— Μπᾶ τὸν ἄθλιο!... Κ' εγώ τὸν ειχα παρακαλέσῃ να μην 'πῆ σε κανένα τίποτε. Γιατί τὸ πρᾶγμα εἶνε πρόωρον ἄκομη, και αν κοινολογηθῆ, εἴμπορεῖ να μᾶς βλάψῃ... Και ο Γιάγκος μου ειχε ὑποσχεθῆ... Ἄχ αὐτὸ τὸ παιδί!... μα να μην μορῆ ποτέ του να κρατήσῃ μυστικὸ!... Τί ἐλάττωμα!...

— Ναι, ἀπήνητσα, ἐλάττωμα μεγάλο και φοβερό... Ἄλλά δεν μου λές: γιατί και συ να 'πῆς τὸ μυστικὸ σου 'ς τὸν Γιάγκο; Ἄφου τὸν ήξευρες, ότι δεν κρατεῖ ποτέ του μυστικόν, και ἀφου τὸ πρᾶγμα δεν εἶνε ἄκομη τελειωμένον;.. Ἦταν καμμιὰ ἀνάγκη; Ἐπρόκειτο να σε βοηθήσῃ εις τίποτε ο Γιάγκος;

— Ὁ μικρός μου φίλος εἶνε κατακόκκινος.

— Εἴρω κ' εγώ, έψιθύρισε, πῶς τὴν έπαθα!.. Πραγματικῶς, δεν ήτον καμμιὰ ἀνάγκη... Ἄλλά... ἔτυχε να τὸν ἀπαντήσω ἐπάνω 'ς τὴν χαρὰ μου, και δεν ήμπορεσα να κρατήσω τὴ γλώσσά μου... Τὸυ τὸ ειπα, χωρὶς να τὸ θέλω...

— Κ' ένόμισες, ότι θα τὰ διουρῶσῃς, ειπα εγώ, αν τὸν έβαζες να σου ὑποσχεθῆ, ότι δεν θα 'πῆ τίποτε σε κανένα... ε;

— Και μου τὸ ὠρκίσθηκε ο ἄθλιος!..

— Ἀκριτόμυθος λοιπόν και ἐπίορκος ο φίλος μας Γιάγκος! Ναι, πολὺ ἄσχημον αὐτό!... Εἴσεις ὁμως, ότι τὸ δικὸ σου λάθος μου φαίνεται χειρότερον; Ὁ Γιάγκος ἐπρόδωσε ένα μυστικὸν ξένον' συ ἐπρόδωσες τὸ μυστικὸν τὸ ἰδικόν σου. Πῶς εἶχες τὴν ἀξίωσιν να τὸ κρατήσῃ

καλλίτερα ἐκεῖνος, από σένα τὸν ἴδιον! Ἦθελες να μην μάθῃ τίποτε κανείς; Δεν έπρεπε να τὸ 'πῆς σε κανένα. Ἄλλά σε παρέφερον, ειπες, ή χαρὰ και δεν ήμπορέσες να κρατήσῃς τὴν γλώσσάν σου. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ λάθος σου. Ὁ Γιάγκος παρέβῃ ένα ὄρκιον τῆς στιγμῆς, τὸν ὅποιον πιθανόν και να ἐλησμονήσῃ. Συ ὁμως παρέβῃς τὸν αἰώνιον ὄρκιον που ήχομεν δώσει πρὸς τὸν εαυτόν μας, να κυττάζωμεν παντοῦ και πάντοτε τὸ συμφέρον μας.

— Ἀλήθεια... έψιθύρισε κάτω νεύων ο φίλος μου.

— Τὸ ξεύρω, ἐξηκολούθησα εγώ, εἶνε μιὰ στιγμιαια, ἄλλα μεγάλη εύχαρίστησις να ανακοινῶμεν πρὸς τὸν φίλον μας, πρὸς τὸν ἄλλον, μιαν καλὴν εἴδησιν, μιαν εύτυχίαν. Ὀλίγοι υπό τὸ κράτος αὐτῆς τῆς χαρᾶς εἶνε ικανοί να κρατοῦν τὴν γλώσσάν των. Πίστευσε ὁμως, ότι οί ὀλιγοί αὐτοί εἶνε οί φρονιμώτεροι. Αὐτοί δεν στηρίζονται εις τὸν ὄρκιον και εις τὴν ἐχεμύθειαν του ἄλλου. Στηρίζονται εις τὴν ἐχεμύθειαν τὴν ἰδικήν των. Εἴξεύρουν, ότι τὸ βαρύτερον φορτίον εἶνε τὸ ξένον μυστικόν, και ότι καθεὶς σπεύδει ναπαλλαχθῆ τὸ γρηγορώτερον. Δια τοῦτο δεν εμπιστεύονται εις κανένα τὰ μυστικά των, παρά μόνον όταν εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη και όταν ο ἄλλος πρέπει ἐξάπαντος να τὸ μάθῃ, εἴτε δια να συντελέσῃ, εἴτε δια να βοηθήσῃ. Ποτέ ὁμως δια να χαρῆ ή να λυπηθῆ ἄπλως μετα τοῦ ἐνδιαφερομένου, ποτέ δια λόγους αἰσθηματικούς. Θα ἔλθῃ ή ὥρα να τὸ μάθῃ ὄλος ο κόσμος ἀκινδύνως. Ὑπομονὴ χρειάζεται και σταθερότης, ὡστε να μην ανακοινῶνῃ κανείς τὰς ὑποθέσεις του πρόωρος και ἐκινδύνως. Διότι, επιτέλους, τί εἶνε τὸ μυστικὸν τῶν τιμίων ἀνθρώπων; Ἐνα πρᾶγμα πρόωρον, ἀτελειώτον, κάτι τι, τὸ ὅποιον πρόκειται να γίνῃ, ἄλλ' ὅπου πᾶρχει φόβος να ματαιωθῆ, αν τὸ μάθουν προτῆτερα ἄλλοι, και μεταξύ αὐτῶν οί έχοντες συμφέρον να αντιδρᾶσουν και να τὸ ἐμποδίσουν. Ὁ φρόνιμος ἀνθρώπος κανει τῖς δουλειᾶς του μυστικά.

Ἦ εγκράτεια τῆς γλώσσης,—μέγα πρότερημα,—εἶνε ἀπαραίτατος ὅρος τῆς κοινωνικῆς ἐπιτυχίας. Γλώττης κραττε! Ἰδοὺ τὸ σοφὸν παράγγεγμα, τὸ ὅποιον έχει γενικὴν τὴν ἐφαρμογήν. Εἰς τὴν περιστάσιν αὐτὴν τὸ παρέβῃ ο Γιάγκος' ἄλλα πρώτα τὸ παρέβῃ συ. Και συ εἶσαι πλέον ἀξιοκατάκριτος, διότι συ εἶχες τὸ μεγαλῆτερον συμφέρον να σιωπήσῃς.

Ὁ μικρός μου φίλος ἀπήλθε σκεπτικὸς. Δεν εφάνετο πλέον θυμωμένος ἐναντίον του Γιάγκου. Ἦτο θυμωμένος ἐναντίον του εαυτοῦ του. Και στοιχηματίζω, ότι θα ὠρκίζετο να μην τὸ ξανακάνῃ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΥΡΟΣ

ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ο Λουδοβίκος ΙΔ' εκτύπησε το μικρόν σήμαντρον, τὸ ὅποιον εὕρισκετο πλησίον του, καὶ εἰς ἀξιωματικὸς ἐνεφανίσθη.

— Κύριε λοχαγὲ τῶν φρουρῶν, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ ἐδηγήσετε τὸν νέον αὐτὸν ἐκ μέρους μας πρὸς τὸν κ. Κενσάκ. . . Ἐπιθυμοῦμεν νὰ καταταχθῇ ἀπὸ ἀπόψε εἰς τοὺς μουσικὸς τῆς ἰδιαιτέρας μας ὀρχήστρας. Πηγαίνετε!

Ο ἀξιωματικὸς ὑπεκλίθη καὶ ἀνέμεινεν ἔτοιμος νὰ ὀδηγήσῃ τὸν Λούλλη.

Ἄλλ' ὁ μικρὸς δὲν ἠμώρησε νὰ κρατήσῃ περισσώτερον τὴν ψυχραιμίαν του. Οἱ εὐμενεῖς λόγοι τοῦ Βασιλέως τὸν συνεκίνησαν βαθύτατα, καὶ ἀνίκανος νὰ εὐχαριστήσῃ ἀπὸ τὴν πολλὴν του χαρὰν, ἐφέλλισε μερικὰς ἀσυναρτήτους λέξεις καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ, συγκινηθεῖσα ἀπὸ τὰ δάκρυα αὐτὰ, τόσον φυσικὰ διὰ παιδίον, τὸ ὅποιον ὑπέστη ἰσχυρὰς καὶ ἀλλεπαλλήλους συγκινήσεις, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Λούλλη.

— Ἐλα, τῷ εἶπε, πήγαινε τώρα, μικρέ, καὶ ἔσο ἡσυχος περὶ τῆς τύχης σου. Θὰ εἶσαι εὐτυχέστερος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως παρά εἰς τῆς πρώην κυρίας σου.

Ο Λούλλη ἐμειδίασε διὰ μέσου τῶν δακρύων του, ὑπεκλίθη πρὸς τοῦ Βασιλέως, ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς Ἀντιβασιλείσσης καὶ ἠκολούθησε τὸν αὐλικόν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὁ μικρὸς μουσικὸς συγκατηρημέτω μεταξὺ τῶν βιολιστῶν τῆς ἰδιαιτέρας ὀρχήστρας τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Μία φάρσα

Οἱ μουσικοὶ τοῦ Βασιλέως ἦσαν πολὺ ζηλόθονοι ἄνθρωποι. Ὁ ἀρχηγὸς των, κάποιος Πουλτσερίνης, ἐντελῶς ἀγνωστος ἄλλως τε, τοὺς ἐστρατολόγησεν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων, κατόπιν ἐπιθυμῶνς ἐκφρασθεῖσθαι αἴφνης ὑπὸ τοῦ μικροῦ Βασιλέως.

Μίαν ἡμέραν δηλαδὴ, ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἐπεθύμησε νὰ χορεύσῃ μίαν παβάναν. Φυσικὰ ἐχρειάσθησαν βιολιά. Καὶ εἶδαν τότε μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι εἰς ὅλον τὸ παλάτι δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἓνας βιολιστὴς.

Ὁ Πουλτσερίνης διηύθυνε τότε τὴν ὀρχήστραν ἐντὸς δημοσίου κήπου. Κάποιος αὐλικὸς ποῦ τὸν ἐγνώριζε, τὸν προσεκάλεσεν ἀμέσως. Οὕτως ὁ εὐτυχὴς Πουλτσερίνης διωρίσθη διευθυντὴς τῆς βασιλικῆς ὀρχήστρας. Αὐτὸς περι-συνέλεξε τότε καμμιά τριανταριά μουσικοὺς, μετριοτάτους, καὶ ἀπετελέσθη ὁ ἀήττητος καὶ προνομιοῦχος ἐκεῖνος ὁ μίλος, ὁ γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα «ἡ μεγάλη μπάντα», ἐπὶ βλάβῃ ὅλων τῶν ἄλλων μουσικῶν.

Οἱ προνομιοῦχοι καὶ ἀνίκανοι αὐτοὶ βιολιστὰι τοῦ Βασιλέως, ἐννοεῖται, ὅτι ὑπέβλεπαν κάθε νεύλυδα. Διὰ τοῦτο, ἐταν τὴν ἐπαύριον παρουσιάσθη ὁ μικρὸς Λούλλη, μετ' ὁ βιολί του, εἰς τὸ αἶκμα τῆς «Μεγάλῃς Μπάντας», ὅπου τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦσαν συνηθροισμένοι ὁ ἀρχιμουσικὸς καὶ ὅλοι οἱ μαθηταὶ

«Καλέ, τί μὰς λές!...» (Σελ. 369, στ. α')

του, ἔγινε δεκτὸς ὄχι καὶ μετ' ὀλίγου ἐμμένειαν...

— Ὡ, τὸν κύριον προστατευόμενον τοῦ Βασιλέως;! ἀνέκραξεν εἰρωνικῶς ὁ Πουλτσερίνης καὶ τί γνωρίζει νὰ κάμνῃ ἡ εὐγενεία σας;

— Μικρὰ πράγματα, κύριε ἀρχιμουσικέ, ἀπήντησεν ὁ Λούλλη, σασιτισμένος κάπως ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὑποδοχὴν παίζω βιολί, παίζω φλάουτο, καί, ἐν ἀνάγκῃ, μπορῶ νὰ συνθέσω καὶ κανένα κομμάτι, ἐπειδὴ ἐσπούδασα φούγκαν, ἀρμονίαν καὶ ἀντίστιξιν.

Ὁ Πουλτσερίνης ἐγέλασε θορυβωδῶς καὶ χλευαστικῶς

— Ὅριστε οἱ νέοι οἱ σημερινοὶ! εἶπε δεικνύων τὸν Λούλλη πρὸς τοὺς μαθητάς του· ξέρουν ἀπ' ὅλα καὶ δὲν ξέρουν τίποτα!

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν μικρὸν Ἰταλόν:

— Πόσον χρονῶν εἶσαι, καλλιηκάρη μου; ἤρώτησε.

— Δεκαεξή, ἀπεκρίθη ὁ Λούλλη.

Γενικὴ ἰλαρότης ὑπεδέχθη αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν.

Καὶ ἤρχισαν ὅλοι νὰ ἐμπαίζου ἀπροκαλύπτως τὸν μουσικόν, ὁ ὅποιος, ἀπὸ τόσῳ μικρὸς, κατετάσσετο διὰ τῆς εὐνοίας τοῦ Βασιλέως εἰς τὸν ἐνδοξὸν ὄμιλον. Ἐνας τοῦ ἄρπαξε τὸ καπέλλο καὶ τοῦ τὸ ἐπέταξεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου, ὅπου τὸ παρέλαβεν ἄλλος καὶ τὸ ἐπέταξεν εἰς τρίτον. Ἄλλος τὸν ἐτραβούσεν ἀπὸ τὰ ἐπινώτια τῆς στολῆς του, ἄλλος τοῦ ἐδίκε καταπρακτικῶς. . . Τελοςπάντων, ἐπ' ὀλίγα λεπτά ἡ αἰθουσα τῆς μουσικῆς ἀνεστατώθη καὶ ἀντήχησε πολὺ ὀλίγον ἀρμονικῶς. . .

Ὁ Λούλλη, μετ' ἐπιπέσειν ἀπάθειαν καὶ ψυχραιμίαν, ἀφῆκε νὰ παρῆται ἢ θύελλα, καὶ ἐπωφεληθεὶς μίαν στιγμῆς ἡσυχίας, ὕψωσε τὴν φωνήν:

— Ἐγὼ εἰμωρεῖ νὰ εἶμαι παιδί, εἶπε δὲν ξέρω ὅμως ποῖς ἐδῶ-μέσα φέρεται σὰν φρόνιμος ἄνθρωπος. . .

Ὁ Πουλτσερίνης, εἰς τὸν ὅποιον ἔκαμε κάποιαν ἐντύπωσιν ἡ στάσις τοῦ νέου μαθητοῦ, ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὸν ἐπανεστατημένον ὄμιλον, καὶ κτυπήσας μετ' ὁ τῶνον του τὸ ἀναλόγιον, ἀνήγγειλε διὰ φωνῆς εἴρωνος:

— Σιωπὴ τώρα! Θαύουσαμεν τὸ θαυμάσιον αὐτὸ παιδίον καὶ θὰ κρίνωμεν περὶ τῆς ἀξίας του!

Καὶ τείνων πρὸς τὸν Λούλλη τὸ βιολί του, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀφίση ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν, τῷ εἶπε:

— Ὅριστε, κύριε παῖξέ μας κάτι τι, διὰ νὰ ἰδοῦμε πότε θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ σὲ παρουσιάσωμεν εἰς καμμίαν συναυλίαν, ἀπὸ αὐτὰς ποὺ διδομεν τρεῖς φορὰς τὴν ἐβδομάδα ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπεν ὁ Λούλλη λαμβάνων τὸ ὄργανον ἀπὸ ἐδῶ ἔπρεπε νὰρχίσετε.

Καὶ ἀφελῶς, ὡς ἄνθρωπος βέβαιος περὶ τῆς τέχνης του, ἐξετέλεσε μίαν σαραμπάνταν, τὴν ὅποιαν εἶχε συνθέσῃ μετ' ἰδιαιτέραν ἐπιμέλειαν τότε ποῦ ἔμεινεν εἰς τὸν Κεραμεϊκόν.

Ἡ ἐντύπωσις ὑπῆρξε μεγάλη, θαυμασία.

Οἱ μουσικοὶ δὲν ἐγελοῦσαν πλέον ὁ Πουλτσερίνης ἤκουε ρεμβώδης καὶ συλλογιζόμενος:

— Αὐτὸ τὸ παληόπαιδο ἔχει τάλαντον ἀληθινόν. . . Πρέπει νὰ εὑρῶ τρόπο νὰ τὸ ξεκάμω! . . .

Ὅταν ἐτελειώσεν, ὁ Λούλλη, ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς σιωπῆς, εἶπε:

— Με συγχωρεῖτε ποῦ σὰς ἐπαίξα κομμάτι δικό μου' ἀλλ' ἀφοῦ δὲν μοῦ

ἐδώσατε σὲς κανένα ἄλλο... ἔπρεπε νὰ... Ὁ Πουλτσερίνης τὸν διέκοψε:

— Πολὺ καλὰ, καλλιηκάρη μου, εἶπε μετ' ἐπιπέσειν ὑποκτονὸν βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι ἀδέξιος. Ἀπόψε εἰμωρεῖς νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν συναυλίαν' θαντικαταστήσῃς ἓνα ἀπὸ τοὺς μουσικοὺς μου, ὁ ὅποιος καλύπεται.

— Ὡ, σὰς εὐχαριστῶ! ἀπήντησεν ὁ μικρὸς, καταγοητευμένος.

— Λάβε θέσιν εἰς τὴν ὀρχήστραν' θὰ ἐπαναλάβωμεν τὸ κοντσέρτο γιὰ σένα' εἰς τὸ μέρος σου ὑπάρχει ἓνα ὄσλο πολὺ δύσκολον.

Ὁ Λούλλη ἐνόμιζεν ὅτι κατενίκησε πλέον τὴν ἀντιπάθειαν τῶν νέων του συναδέλφων. Ἠχαρίστησε καὶ πάλιν τὸν ἀρχιμουσικόν διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην ποῦ τοῦ ἔδειχνε, καὶ ἤρχισε νὰ ἐργάζε-ται μετ' ἡσυχίας.

Μετὰ τὴν γενικὴν δοκιμὴν, κατὰ τὴν ὅποιαν ἔδειξε πάλιν τὴν τέχνην του, ἀπεχαιρέτησε τοὺς μουσικοὺς ὑποσχόμενος νὰ συναντηθῇ μετ' αὐτῶν εἰς τὰς ἐγγεῖα τὸ βράδυ.

— Πρόσθεε νὰ μὴ λείψῃς, τῷ εἶπεν ὁ ἀρχιμουσικὸς δὲν ἔχω κανένα νὰ σὲ ἀντικαταστήσῃ.

Καὶ ὁ Λούλλη ἐφυγεν εἴπερ ποτε κατενθουσιασμένος. Ἐχαίρετο προπάντων διότι κατόρθωσε νὰ ἐπιβάλῃ τὸ τάλαντόν του καὶ νὰ κάμῃ τὴν Πουλτσερίνην, τόσῳ δυσμενῆ κατ' ἀρχάς, νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ τὸ ὄσλο ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον τὸν κατέτασεν ἀμέσως μετὰξὺ τῶν σημαντικωτέρων μουσικῶν τοῦ ὄμιλου.

— Θὰ κάμω ὡραίαν ἀρχὴν, ἐσυλλογιζέτο τὸ παιδίον καὶ θὰ τοὺς ἀποδείξω ὅτι εἶμαι ἀξίος τῆς προτάσεως τῶν βασιλέων!

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐκωδώνιζεν εἰς τὸ θυλάκιόν του τὰς τρεῖς πιστόλας, τὰς ὁποίας τῷ εἶχε δώσῃ ὁ ταμίας τῶν Ἀνακτόρων ἀπέναντι τοῦ μισθοῦ του. Καὶ διὰ νὰ παίξῃ καλύτερα τὸ βράδυ, ἀπεφάσισε νὰ γευμαίσῃ καλὰ εἰς τὸ μικρὸν ξενοδογεῖον, ποῦ τὴν προτεραίαν εἶχε μετακομίσει ὀλίγα του πράγματα.

Ἄλλ' ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν αἴθυσαν τῶν μουσικῶν, οἱ ὅποιοι ἐξηκολούθουν νὰ συνομιλοῦν ἐκεῖ καὶ νὰ συζητῶντο μετ' ἑαυτοῦν θὰ ἐξεφώνοντο τὸν μικρὸν ἐκεῖνον συναδέλφον ὁ ὅποιος φαινόταν ἀνώτερος ὄλων, καὶ ἂν τὸν ἀφίαν ἔτσι, γρήγορα θὰ τοῦ ὑπεσκελίσει. . .

— Δὲν εἰμωροῦμεν νὰνεχθῶμεν τί-τοιαζήδιαν! ἔλεγεν ὁ κακὸς Πουλτσερίνης. Πολὺ ἐπικίνδυνον αὐτὸ τὸ παιδί.

Οἱ μουσικοὶ τοῦ βασιλέως σπανίως ἦσαν ἡμφωνοὶ μεταξὺ των. Ἄλλ' εἰς

τὸ ζήτημα τοῦτο συμφώνησαν ὅλοι. Ὁ Λούλλη ἔπρεπε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ μέρος' ἀλλὰ πῶς; . . .

— Ἀπόψε δὲν πρέπει νὰ παίξῃ ἐνώπιον τῆς Βασιλείσσης, ἐδήλωσεν ὁ ἀρχιμουσικὸς' διότι ἂν παίξῃ, θὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν καὶ τότε θὰ μᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν ἐξαλείψωμεν κατόπιν ἀπὸ τὰ προγράμματά μας.

— Βεβαίωτα! ἀπεκρίθη ἓνας μεγαλόσωμος ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ἐπαίξε κοντραμπάσο μετ' ἡμέρας ἀθλητοῦ' ἐγὼ λοιπὸν λέω νὰ πάμε νὰ τὸν περιμένωμε ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπίτι του, καὶ μὲλις βγῆ, νὰ τὸν ἀρπάξωμε καὶ νὰ τὸν σιγουρίσωμε. Ἔτσι, γιὰ κάμποσον καιρὸ, θὰ τοῦ κοπῇ ἡ ὄρεξις νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς πᾶρῃ τὸ ψῶμι ἀπὸ τὸ στόμα. . .

«Ἐνας τοῦ ἄρπαξε τὸ καπέλλο...» (Σελ. 376, στ. γ')

Ὁ Πουλτσερίνης ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

— Προσέξτε καλὰ, εἶπε, τὸ παιδί μᾶς ἔρχεται ἐκ μέρους αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως, καὶ ἂν πάθῃ κανένα κακὸ ἀπὸ μᾶς, μπορεῖ νὰ τὸ πληρώσωμε πολὺ ἀκριβᾶ. . .

— Μπᾶ! ἀπεκρίθη ὁ χονδρὰνθρωπος καὶ ποῖς θὰ μᾶς γνωρίσῃ; Τὸ βράδυ, ἔτις ὅτι, οἱ δρόμοι εἶνε ὀλοσκότεινοι. . . Ἐννοία σας, ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὴν ὑπόθεσι.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ Ἐγώτισμός μαρτυρεῖ πτωχείαν τῆς καρδίας.

(Ἀπὸ τὰς Σημειώσεις τοῦ Γύζη)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

8ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

(Ἰδε Διάπλ. 1907 σελ. 366 καὶ 1908 σελ. 78 καὶ 290.)

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, δεῖται ἡ προκηρυχθεῖσα ἡ νέος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος, ἡ ὅση δὲ ἀνέκειται ἐκτάσει περὶ τῶν Ἀποτελεσμάτων τοῦ παρόντος καὶ θνακοινώσῃ τὰ συμπέρασμα καὶ τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις μου. Πρὸς τὸ παρόν, εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας ὅλους ὅσοι ἐξεσπαθώσαν κατὰ τὸ λήγον ἔτος καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν αἰξίαν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν μας καί, ὡς θὰ ἴδωμεν ἐν καιρῷ, εἰς τὴν μερικὴν τουλάχιστον πραγματοποιήσῃ τῶν σχεδίων μας.

Διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος διετέθησαν κατὰ τὸ 1908 φύλλα ἐν ὄλφ. 34,513, ἐξ ὧν 30,413 εἰς συνδρομητὰς καὶ 4,100 εἰς ἀγοραστὰς κατὰ φύλλον, ἰσοδυναμοῦντα πρὸς ἐτησίως συνδρομὰς 663 3/4 (34513 : 52 = 663 3/4).

Εἰς τὸν 8ον Διαγωνισμὸν ἔλαβαν μέρος 252, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 12 εἶνε Σύλλογοι ἢ Ὁμάδες.

Ἀπεκλείσθησαν 7 Πράκτορες, καθυστεροῦντες μέχρι σήμερον τὸ ἀντίτιμον τῶν φύλλων, τὰ ὅποια διέθεσαν.

Ἐκ τῶν τριῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι συνεδέσθον πολλὰ τῶν ὀνομάτων, ὁ πρῶτος σημαίνει πόσα φύλλα διέθεσαν ὁ διαγωνιζόμενος εἰς συνδρομητὰς, ὁ δεύτερος, μετὰ πλάγια στοιχεῖα, πόσα φύλλα διέθεσαν εἰς ἀγοραστὰς, ὡς Πράκτωρ, καὶ ὁ τρίτος, εἶνε τὸ ἀθροισμα τῶν δύο πρώτων. Οἱ ἔχοντες ἄρα ἓνα μόνον ἀριθμὸν μετὰ πλάγια στοιχεῖα, εἶνε οἱ διαθέσαντες φύλλα μόνον ὡς Πράκτορες εἰς ἀγοραστὰς.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Σύλλογος «Ὁραία Χίος» Ἀλεξανδρείας, φύλλα 3224 + 116 = 3340 (Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων).

Ἐρυθρὰ Γαλέρα, φύλλα 208 + 1109 = 1317 καὶ Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου, φύλ. 910 + 407 = 1317 (Ἐξ ἴσου, καὶ οἱ δύο Κορυφαῖοι τῶν Μονάδων.)

Σύλλογος «Μέμφρις» Καίρου, φύλ. 2379 + 403 = 2782 — Σύλλογος «Ἀγίων» Μυτιλήνης 988. — Σύλλογος «Νεότης» Χανίων, 429 + 390 = 819. — Ὁμάς Φοῖβον Ἐυρώτα, Ἐπιδοφόρον, Γαλασιόπουλον Σημαίας, 703 + 75 = 778. — Σύλλογος «Ἐνωσις» Χανίων, 672 + 21 = 693. — Κορυφαῖος τοῦ Αἴμου, 676. — Φῶς τῆς Νυκτός, 130 + 412 = 542.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ἐπιδοφόρος Ὁμάς, Βόλου, 325 + 182 = 507. — Ἀθάνατος Ἑλλάς, 416. — Ἀποικιστικὸν Ἑλληνόπουλο, 416. — Παρισκοῦς Γ. Ζερόβ, 416. — Μακεδονικὸς Πόθος, 260 + 138 = 398. — Ἀνιάτης, 390. — Ἐργατὰ Γεωργιάδου, 364. — Γεώργιος Εὐγ. Ζαλοκώστας, 364. — Πελαγοῦδα τοῦ Ἀργοῦ, 338. — Ρυγολέως, 312 + 13 = 325. — Σύλλογος «Ἁγία Σιών» Ἱεροσολύμων, 299. — Φλοῖστος τῆς Θαλάσσης, 104 + 168 = 272. — Ναυτοῖταις τῆς Θεσσαλίας, 156 + 110 = 266. — Βυζαντινὸ Ἀηδόν, 260. — Ἐδάγγελος Κ. Λυγινός, 234 + 3 = 237. — Κυρία Παράξενη, 234. — Ἀναργ. Γ. Σακελλαριάδης, 104 + 122 = 226. — Μυροῦσα Φύας, 195 + 16 = 211. — Μυροῦσος Χαραγγή, 208. — Φεβρωνία Νάξερη, 208. — Σύλλογος «Σέτις» Καίρου, 208. — Ζωὴ Ν. Φραγκοῦδη, 208. — Χαρὰ Θεοῦ, 208. — Σύλλογος «Δράσις» Ἀθηνῶν 182 + 4 = 186. — Ἐρ-νάνης, 182.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΙΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με ἀπλᾶ στοιχεία τῶν 8 σιγμῶν...

Γερῶν ἐν Μιτυλήνῃ Σύλλογος ὀνόματι «Πρόνοια»...

Ὁ Σύλλογος «Πρόνοια» ἐν ἐκτάκτῳ συνεδρίῳ...

Ἡ «Πρόνοια» ὑπισχνεῖται Λατροῦμνικῶν κόμματι...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΕΟΤΗΣ ΥΠΟΧΡΕΙΑ ΔΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΥ 1908

Χρόνια πολλά, Ρεζολέτι, καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν...

Συλλυπούμαι ἐγκαρδίως Βασιλοπούδα καὶ ἐξαδέλφας...

ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ

Φιλτάτη ΕΛΛΗΝΙΣ ΜΗΤΕΡΑ Κατόπιν τῶν ὑμετέρων προκλήσεων...

ΑΣΠΡΟ ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ

Εὐχὴ ἢ τῆς Μάννας, δίνει ὅλα τὰ καλὰ...

ΕΛΛΗΝΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ ΕΥΑΝΘΗΣ ΧΙΟΣ...

ΕΥΤΕΝΗΣ ΦΙΛΟΔΟΣΙΑ

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ Παναγιωτικῆ τοῦ Λατροῦμνικοῦ κόμματος...

Ἐν ἡμέραις καθ' ἃς ἄνεμος δυσασῆς ἀνά τὸν πεπολιτισμένον κόσμον...

Εὐέλπις ὅταν ἐπι τῆς ἐγνωσμένης καλαισθησίας...

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Επανελθὼν ἐκ Καίρου, καθήκον ἀπαραίτητον θεωρῶ...

Σὰς εὐχαριστῶ ὄλους, παιδιά, δὲν θὰ λησμονήσω...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΚΑΡΜΑΝΙΟΛΑ

ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Εὐχαριστῶ θερμῶς Μικρασιατὴν καὶ Ἑλλητικὴν...

ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΣ

Προσφιλεῖς μου ἐξαδέλφας Ἑλληνικὴν, Οὐρανίαν...

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

ΚΑΡΠΙΝΟΣ ΥΠΟΥΦΟ. ΠΑΝΕΛ. ΑΙΓΥΠΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1908

Τίς θάβωρθη τὴν ψῆφόν του εἰς τὴν ΕΥΧΗΝ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ...

Τυχῶν πιστότατος φίλος τοῦ Ἐνωσῆ ἢ Θάνατος...

Εἰς τὴν ἀναχωρήσαντα ΤΑΠΕΙΝΗΝ ΚΟΡΗΝ...

Ὁ Πανθεσσαλικὸς Σύνδεσμος συνελθὼν ἀμα τῆς ἰδρύσεως...

Φίνεται, Ἐγνε τῆς Ἐλευθερίας, ὅτι αἱ ἀλλεπάλληλοι...

Τῆ προσφιλεστάτῃ Αἰγυπτίᾳ Βασιλοπούδῃ ἐγκάρδια...

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

- Βιβλία τετρατά, μορφωτικὰ καὶ ἡθικά, ἐκδοθέντα...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευσυντάχμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας...

Table with subscription rates and publication info: ΕΤΗΣΙΑ... ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ... ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ... ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ R. MAYGRIER ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια) — Ἦθελα νὰ σὰς πῶ...

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ἦθελον τόσῳ φοβερόν; ΑΝΙΤΑ: — Σιγώτε-ρα, Χρήστο!

Τοὺς ἄκουσα ἀπέψε... Ἐνόμιζον πῶς κοινοῦμαι... Ἐγὼ εἶμαι μικρὴ, ἀλήθεια, Χρήστε...

Ὁ πρῶν κλόων ἐφάνη ἀκριβέστατος εἰς τὴν συνέντευξίν του... «Μὲ ποτήρια καὶ μὲ μαχαιρία.»